

דף כה.

אה"ע סימן יא סעיף א עין משפט א.ב.ג.ד.
עין לעיל דף כד: עין משפט ו

אה"ע סימן י ב סעיף ג עין משפט ה.

ג. המוציא את אשתו משום שם רע או משום נדר, לא יחזיר. י"א דבענן שיאמר ויכפיל בשעת הגירושין משום זה מוציאה, וי"א אף بلا הכפיל בדבריו, וי"אafi' שלא אמר לה כלל דמשום זה מגרשה אסורה לחזור אליו.

אה"ע סימן י ב סעיף ו עין משפט ו.

ו. המוציא את אשתו משום אחד מהדברים הנ"ל, אומרם לו ק' הו יודע שאין אתה מחזירה לעולם.

אה"ע סימן יב סעיף א עין משפט ז.

א. המביא גט לאשה במקום שציריך לומר בפני נכתב ובפני נתם, או עד המעיד לאשה שמת בעלה, לא ישנה. ואם ר' כנסה לא יוציא.

אהגה: ב. שני עדדים המעידים שמת בעלה, אחד מהם מותר לו לישנה ש. דין

פ. ממשנה ניתין מ"ה ע"ב, אף שנתרבר אח"כ שהשם רע היה בשקר. צ. דעתה ראשונה דעת הר"ף והרמב"ן, ודוקא הכפיל דבריו אבל כפל לתנאו ונמצא שבדו הדרבר, מותר לו להחזירה. וכן הוא בחידושי הרשב"א כ"כ הח"מ. ודעה ב' היינו הרא"ש והטור. וי"א האחרון דעת הרמב"ם כלישנא בתרא דרב יוסף פ"י מגירושין. וטעמו משום קנסא.

ק. מגמי' נדה שם וכ"כ הרמב"ם.

ר. יבמות כ"ה ע"ב. וכן פסק הרמב"ם ורש"י, והרשב"א כתוב דוzeitig. ולהלכה היהות ואין זה אלא איסור דרבנן אמרין לקולא ולא יוציא. כ"כ הח"מ. אבל היכא שהשליח לא צריך לומר בפני נכתב ובפני נתם שלא ניתרת על פיו, מותר לישנה שם בגמי' דף כ"ג.

ש. ירושלמי והר"ף שם.

שניהם מצויים לחטוא בשבייל אחד, ובבעל נפש ירחיק אף בשניים^ה.

אה"ע סימן יז סעיף ז

עין משפט זה.

טז. אמר העד הרגתיו^א, תנשא אשתו דין אדם משים עצמו רשות, ופלגינן דיבוריה, וה"ה כותי שהטיח לפני תומו שהרנו תנשא ואין זקוקין לדין פלגינן דיבוריה.

חו"מ סימן לד סעיף בו

עין משפט ט.

כג. לוה שהעיד שפלוני הלווה לו בראיבית, הוא ועוד אחר עמו מצטרפין לפוסלו, ^בדפלגינן דיבוריה. וכן ברבע אותו לאונטו, או לרצונו, או בא על אשתו, או על ^גשורו, הוא ואחר מצטרפין לפוסלו. וה"ה ^דנגזל על הגולן ^הובלבך שלא יהיה לו הנאה מעודתו.

ת. כ"כ הכל בו והביאו הרמ"א.

א. והוא מיבמות כ"ה ע"א. ועובד משים עצמו רשות, ע"כ אינו נאמן לומר הרגתיו אם לא במשיח לפני תומו כחותי דנאמן. שלא כב"ח, כ"כ הח"מ ולא אמרין בעבד פלгинן דיבוריה. ועיין בהגחות מרಡכי בקידושין.

ב. סנהדרין דף כ"ה. וככתב בסמ"ע בס"ק ס"ג בשם המרדכי דבמקום שצרכיך להוסיף טעם, או מילתא דלא שכיחה, לא פלгинן דיבוריה. ובס"ק ס"ד הביא מרשב"אadam אמר אני זניתי עם אשתק בזה לא פלгинן, אבל אם אמר אשתק זניתה עמי, פלгинן ע"ש.

ג. ובזמן הזה שלא סוקלין, אין סוקלין גם השור, ומ"מ נאמן לסוקול שורו של עצמו דלגי ממוני אין אדם קרוב. גמ' וסמ"ע ס"ק ס"ה.

ד. ונגזל אחורי שתבעו לגולן ונשבעו לו, מצטרף לפסול אותו לדעת ובינו יקר בטור, אבל להרשב"א ההיפך אחורי שנשבע לו נפטר, והתורה האמינהו. והש"ך בס"ק כ"ח הعلاה דהעיקר כמו רבינו יקר. ועוד הסיק דהיכא שהוא נוגע, חישיבין שבшибיל עצמו העיד ולא פלгинן, ע"ש.

ה. מרדרכי בפ' זה בדור, וככתבו הסמ"ע והש"ך דבעינן שלא תגיע לו הנאה לולה מזה דהיניינו רוח של ריבית, דא"כ הרי הוא נוגע, ובזה לא שייך פלгинן דיבוריה. ומהרמב"ם יראה שחולק שגם בנוגע אמרין פלгинן, כ"כ הסמ"ע. אבל הש"ך הסכים למרדרכי וככתב שגם דברי הרמב"ם יש לפרשם כן. ועוד כתוב הסמ"ע דבלואה שהעיד שפלוני הלווה לו בראיבית היינוafi אמר שנתן לו הריבית

את הספרים "דף היום עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסתמאותיהם של גדולי ישראל, ניתן להציג בהוצאת "כתרים" בטלפון 0584150477 או 02-5712225

ח' סימן לד מעוף א עין משפט י.

א. רשות **ר' פסול** לעדות. ואם העד הקשר יודע שהחברו המעיד עמו הוא רשות, אפילו שלא ידוע לדיניים, ואפילו ש יודע שהחברו הרשות מעידאמת, **ר' אסור להעיד עמו**. וכ"ש שiodע בחבריו הרשות מעיד **ר' עדות שקר**.

דף כה:**אה"ע סימן יז מעוף ג עין משפט א.**

ג. הlek בעלה למדינת הים **ר'**, ובאו ואמרו לה מת בערך מותרת. אפילו **עבד ושפחה או קרוב או עד שפיטולו מדרבן, אבל עד שפיטולו**

פלגנן דיבוריה, והש"ך חולק וס"ל דודוקא כשהאין לו הנאה בעדותן ועדין לא נתן הריבית. נתיבות ס"ק כ"ח.

ה. בב"ק דף ע"ב ע"ב, וסנהדרין כ"ח ע"א. ונלמד מפסיק אל תשת ידק עם רשות. ז. מברייתא שבועות ל' ע"ב, וכחוב הש"ך דאפיי הם ג' עדים ושוניים יודעים שהשלישי הוא רשות ופסול, ויודעים שהעדות אמרת ג"כ אסור להעיר עמו, מטעם שאם ייעדו עמו הגם שיש שניים כשרים, בטלת כל העדות מדין עדות שבטלה מקצתה בטלת כולה, וגורמים להוציאו ממון שלא דין.

ואם הוא עד אחד כשר עם הרשות, אפילו לא ראו ביחד ואין צירוף לבטל כל העדות אסור לו להעיר דוגרム לדיניים לפסק ע"פ עד אחד כ"כ בסמ"ע ס"ק א'. והש"ך בס"ק ג' הוסיף דאפיי דין של עד אחד כשר לחביבו שבועה אין כאן, אפילו כשהם שניים וראו שניהם משומע עדות שבטלה מקצתה בטלת כולה, דגזרת הכתוב היא. ובמספר פעמוני זהב הביא מהוות יאיר שנסתפק אם העד יודע בעצמו שהוא רשות ואין עדים על רשעתו אם מותר לו להעיר, והביא לחלק שם בין רשות דפסול הגורף לבין עבירה שיש בה מלכות אסור, אבל אם הפסול מחמת חימוד ממון למ"ד נוגע משך מותר לו להעיר, ע"ש.

ח. וכן מטעם מדבר שקר תרחק.

ט. והוא מסוף יבמות במשנה דף ק"כ. ועל ידי קול הברוה בעיר שמת, אין משיאין. תשובה הרמב"ן הביאה חרמ"א.

י. הוב"ש הביא מההרשות דודוקא ידוע שהעבד כשר, דעתם עבד פסול מדאוריתא ע"ש.

מדאוריתא^c, או כותי או ישראל מומר, נאמנים רק בمسل"ת.

ח"מ סימן לד סעיף ב'
ein meshet b.
ein le'il daf ca. ein meshet t

אה"ע סימן יב סעיף ב'
ein meshet g.

ב ג. אשה שנדרה הנאה מבילה ובילה לא הפר לה והחכם לא מצא לה פתח להתרה וגיישה בעלה^b, החכם לא ישאנה מפני החשד. אבל אם הם היו ב"ד, וה"ה בחיליצה ומיאון וגירושין בפני ב"ד, יכול אחד מהם לישא אותה דבזה לא חישין.

ז"ד סימן רבח סעיף א'
ein meshet da.

א. מי שנדר והתחרט יש לו תקנה ע"י החרטה^a, ואפי' נדר באלהי ישראל. כיצד יעשהילך אצל חכם מומחה דגמיר וסביר ואם אין יחיד מומחה כמו היום יילך אצל שלשה הדיווטות שלומדים עמם הלכות ומביבים^b וגם יודעים לפתח לו פתח^c ויתירו לו.

אה"ע סימן יב סעיף ב'
ein meshet v.
ein le'il ein meshet g

אה"ע סימן יב סעיף א'
ein meshet z.
ein le'il daf ca. ein meshet z

כ. והוא מיבמות כ"ה.

ל. ובן החכם או העד מותרים, וכ"ש לקובי העד או החכם מותרת אשה זו, דין לחוש שבשבילים יוצאים מבעליהם.

מ. מימרא דרבא בנדרים כ"ב ע"ב, דפתחין בחרטה, וכן פסק הרא"ש שם ורמב"ם בפ"ו.

ג. כדי שידעו מה יתירו לו. ש"ך וא"צ שייהו סבירי היטב, ע"ש.

ס דלא בעין מפתח בכל הנדרים מ"מ אינם ראויים להתריר אפי' ע"י חרטה אם לא שיכולים להתריר ג"כ ע"י מפתח, דשמא יבא בפניהם נדר שצורך מפתח ולא ידעו להבדיל בין נדר לנדר. כ"כ הפרישה.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעודרים בהסכמתיהם של גdots ישראלי, ניתן להציג בהוצאה "כתרים" בטלפון 0584150477 או 02-5712225